

Arrest

nr. 170 629 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ter terechtzitting ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met

verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

1.3. Uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 26 januari 2016 op grond van een opgestarte procedure tot gezinshereniging als familielid van een burger van de Unie in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, geldig tot 26 juli 2016. Hierdoor dient de bestreden beslissing als impliciet ingetrokken te worden beschouwd, wat maakt dat het belang bij het beroep is teloorgegaan.

1.4. Ter terechtzitting werd deze vaststelling aan tegensprekelijke debatten onderworpen. Partijen verklaarden blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting het volgende:

“De voorzitter wijst erop dat uit een aanvulling van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, zodat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd en er geen belang bij het beroep meer voorhanden lijkt. De verzoekende partij is het eens met de zienswijze dat er sprake is van een impliciete intrekking. De verwerende partij stelt dat enkel de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk is opgeschort door de afgifte van het attest van immatriculatie en dat haar standpunt steun vindt in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 februari 2016 met nr. C-601/15”.

1.5. De verzoekende partij sluit zich aan bij het standpunt van de Raad. De verwerende partij is het niet eens met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd en is van oordeel dat door het attest van immatriculatie slechts de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten is opgeschort

1.6. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 52, §1, tweede lid, van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een vreemdeling die familielid is van een burger van de Unie in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie wanneer de vestigingsprocedure succesvol wordt opgestart. Deze afgifte van een attest van immatriculatie impliceert dat de betrokken vreemdeling op dat ogenblik houder wordt van een document dat hem het recht geeft in België te verblijven. Dergelijk recht om op wettige wijze in België te verblijven is, ook al betreft het slechts een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing inzake de vestigingsaanvraag, niet verzoenbaar met de vaststelling – zoals deze in het bevel wordt gemaakt – dat de verzoekende partij niet op legale wijze in het Rijk verblijft en aldus het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Men kan immers niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Dit houdt in dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten minstens als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)).

1.7. De rechtszekerheid is meer gediend met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als impliciet ingetrokken dan met een onzekere opschorting van de uitvoering ervan waarnaar de verwerende partij ter terechtzitting verwijst. Door de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten weet de verzoekende partij eenduidig en duidelijk dat zij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de vestigingsaanvraag, is zij duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft zij tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een eventuele latere afwijzing van de vestigingsaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. Dergelijke garanties bestaan niet door de loutere verklaring van de verwerende partij dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk is opgeschort. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of

dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet. De Raad benadrukt verder dat niets verweerder verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, indien de vestigingsaanvraag niet ingewilligd wordt (cf. artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit) . De rechten van de verwerende partij worden aldus gevrijwaard. Het brengt geen vertraging of een belemmering met zich mee voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en brengt dit beleid evenmin in gevaar.

1.8. Waar verweerder bedenkingen uit omtrent de verzoenbaarheid van de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten en de doeltreffendheid van een terugkeerbeleid en te dien einde verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 26 februari 2015, J.N. t. Nederland) en de daarin opgenomen passage omtrent de noodzaak om een opgestarte terugkeerprocedure te kunnen hervatten – in plaats van opnieuw te moeten opstarten – nadat een meervoudige asielaanvraag werd verworpen, merkt de Raad op dat verweerder niet zonder meer een toepassing naar analogie van deze rechtspraak op de huidige situatie kan toepassen. Immers betreft het te dezen geen asielaanvraag die ingediend wordt na een bevel om het grondgebied te verlaten, maar een vestigingsaanvraag met een burger van de Unie. De afgifte van een attest van immatriculatie na het opstarten van een vestigingsprocedure met een burger van de Unie kan bezwaarlijk worden vergeleken met het louter vereisen dat een vreemdeling de herhaalde wens uit om internationale bescherming te verzoeken – zoals in het hoofdgeding dat aan de grondslag lag van het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie het geval was – opdat een terugkeerbesluit reeds komt te vervallen.

1.9. Verweerder kan derhalve een verwijzing naar het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie niet aanwenden om zijn standpunt gericht tegen de impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten kracht bij te zetten.

1.10. Concluderend kan worden gesteld dat er middels de impliciete intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten in geval van een attest van immatriculatie dat wordt uitgereikt op grond van een vestigingsaanvraag, een evenwicht wordt bereikt tussen enerzijds de rechtszekerheid voor de verzoekende partij en anderzijds de vrijwaring van de rechten van verweerder om een efficiënt terugkeerbeleid te kunnen voeren. De verzoekende partij weet zoals reeds eerder gezegd eenduidig en duidelijk dat zij het land niet dient te verlaten tijdens de behandeling van de vestigingsaanvraag, is duidelijk beschermd tegen een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft tevens de zekerheid dat het bevel ingevolge een latere afwijzing van de vestigingsaanvraag niet zal worden aangewend om een inreisverbod op te enten. De rechten van verweerder worden tevens gevrijwaard. Zoals reeds gezegd verhindert niets verweerder om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen indien de vestigingsaanvraag negatief wordt afgesloten zodat dit geen belemmering met zich meebrengt voor een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen. Met de vaststelling dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, wordt zoals gezegd geen uitspraak gedaan over de vraag of dit op het ogenblik dat het gegeven werd rechtsgeldig was of niet.

1.11. Het beroep is onontvankelijk omwille van de hogervermelde reden. Hierdoor dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep door de verwerende partij opgeworpen in haar nota om een andere reden.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA